

เทศน์เช้า วันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ วันพระนะ วันพระเป็นวันผู้ที่ประเสริฐ คนที่จะประเสริฐต้องมีธรรมวินัย เป็นผู้ขบกล่อม เราจะประเสริฐด้วยตัวเองไม่ได้หรอก จะมีธรรมและวินัยขบกล่อมเรามา ขบกล่อมนะ ถ้าเราเชื่อสัตย์กับธรรมและวินัย เราจะเข้าถึงรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธนะ พระพุทธคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรีสรูธรรม พระธรรมเห็นใหม่ สาวก สาวก เราถ้าเราบรรลุธรรมขึ้นมา เห็นใหม่ เป็นสังฆะ ถ้าเป็นสังฆะ ธรรมวินัยเป็นแบบอย่างที่ดีมาก เป็นแบบอย่างนะ ถ้าเราจะดัดแปลงตนนะ นี้ผู้ประเสริฐ

วันนี้ฟังให้ดีนะ เริ่มต้นจากผู้ประเสริฐนะ ในวัดของเราวัดไม่เหมือนบ้าน กติกาของวัดนะ ผู้ที่จะมาอยู่วัดต้องทำตามกติกาของวัด ธรรมและวินัยอันเดียวกัน จะมาจากสถานที่ดีหรือไม่ ดีขนาดไหนก็แล้วแต่ แต่มาถึงในที่นี่ต้องเคารพกติกา คนที่เคารพกติกา ผู้ที่ประเสริฐจะเคารพ กติกานั้น ถ้ากติกานั้นนะตั้งแต่เริ่มการประพฤติปฏิบัตินะ ในวัดของเราผู้ที่ทำงาน ในการทำงานนะคือว่าดูแลต้นไม้ เขาต้องทำงานออกแรงของเขา เขาต้องพรวนดิน รดน้ำพรวนดิน เขาจะกิน ๓ มื้อ เขาจะกินเช้า กลางวัน เย็น เพราะเขาต้องลงทุนลงแรงนะ เขาต้องทำงานของเขา

แต่ผู้ที่มาประพฤติปฏิบัติ คนที่มาปฏิบัตินะ ถ้าเขามาใหม่เขาจะขอ บางคนมีนะ มีผู้ที่มา เพื่อที่เป็นกติกาของวัดนี้ ผู้ที่เขาขอนี่เขาบอกว่า เขาผ่าตัด ผ่ากระเพาะมา บางคนเจ็บไข้ได้ป่วย มา เขาจะขอกินกลางวันด้วย เราก็กิน ๒ มื้อ แต่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติส่วนใหญ่แล้วจะกินมื้อเดียว จะกินมื้อเดียวนะ นี่เป็นกติกาของวัดนี้ แล้วถ้าคนที่มาประพฤติปฏิบัติเขาจะมาขอ เขาจะมาบอกไว้ก่อน ถ้าเขาบอกไว้ก่อนนะ เขาบอกไว้ก่อนอย่างเช่น ความกตัญญูกตเวที ลูกเอาพ่อแม่มา ถ้าพ่อแม่เป็นคนที่เป็นผู้ที่แก่เฒ่าจะกิน ๒ มื้อ ๓ มื้อก็ไม่เป็นไร เพราะความกตัญญูกตเวที สำคัญมาก เพราะลูกอยากเอาพ่อแม่เข้าวัด เอาพ่อแม่เข้าวัดการอยู่การกินมันก็ไม่มีปัญหา แต่ ถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติให้ได้หลักสัจจะของเรา เราต้องอยู่ในกติกานะ

แล้วเขตของโยม เขตของอุบาสิกา ผู้ชายเข้าไปไม่ได้ ผู้ชายเข้าไปไม่ได้หรอก ผู้ชายจะเข้าไปได้ต่อเมื่อวันที่เขาพัฒนากัน วันที่เขามารดน้ำพรวนดินกัน ผู้ชายเข้าไปได้ แต่วันธรรมดาเข้า

ไปไม่ได้หรอก กติกานี้มันเป็นสากล สากลเพราะทุกวัดเขาทำกันแบบนี้ แล้วเราอ้างว่ามาจากบ้านตาด อ้างว่ามาจากสวนแสงธรรม อ้างว่ามาจากบ้านตาด มาจากสวนแสงธรรม เรามาจากสำนักที่ได้ฝึกฝนมาแล้ว ๑๐ ปี ๒๐ ปี ของอย่างนี้เป็นสากล ถ้าเป็นสากลแล้วทำไมเราไปเดินเล่นเราไปทำสิ่งนั้นได้อย่างไร ถ้าทำสิ่งนั้นนะ มันไม่สมกับคำที่เราอ้างมานะ ถ้าเราอ้างว่ามาจากบ้านตาด ในที่บ้านตาดมันก็มีคนดีและคนไม่ดีปนกันมา ปนกันมานะ

ที่นี่เป็นวัดไม่ใช่ฟาร์ม ไม่ใช่ฟาร์มขุนหมู เราไม่ใช่หมู เอาหมูมาอยู่ที่นี้ไม่ได้ เอาหมา เอาหมามันจะเห่ามานะ มันจะอ้างว่ามาจากสวนแสงธรรม มาจากบ้านตาด ถ้ามาจากสวนแสงธรรม มันจะเห่าไม่ได้หรอก เพราะสิ่งนี้เป็นคุณสมบัติ ถ้าคุณสมบัติมันแสดงออกมา ถ้าทำมานะ คนเหมือนกัน พระก็เหมือนพระ พระบวชมาแล้ว ๒๒๗ เหมือนกันทั้งนั้นนะ ธรรมและวินัยก็อันเดียวกัน แต่คนที่ประพฤติปฏิบัติสมกับความเป็นจริงหรือความไม่เป็นจริงต่างหาก ถ้าคนประพฤติปฏิบัติตามธรรมวินัยนั่นคือธรรมวินัย คนนั้นจะเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยไว้

“ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ผู้นั้นจะบรรลุธรรมตามความเป็นจริง”

ผู้ใดปฏิบัติธรรมนะ ผู้ที่ปฏิบัติตามธรรมและวินัย เห็นไหม อยู่ไกลขนาดไหนก็เหมือนอยู่ใกล้เรา ผู้ที่กอดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจับชายจีวรไว้เลย แต่ไม่ทำตาม ไม่ทำตามจะไม่ถึง อยู่ห่างไกลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามหาศาลเลย

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเราทำนะ เราเข้ามาในเขตมันต้องเคารพกติกา คนที่นั่นนะ คนที่ประพฤติปฏิบัติ คนบริเวณนี้ คนที่อำเภอโพธารามเขาจะรู้เลยว่า ในเขตของเราอะไรเข้าได้ อะไรเข้าไม่ได้ อะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้ เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะมันเป็นสำนึก ถ้ามีความสำนึกนะ มันจะเคารพกันเรื่องกฎกติกา แต่ถ้าสังคมมันเสื่อม มันต้องเขียนไซ้ไหม นี่คูสิ คราวเราห้ามเข้า จะเขียนป้ายว่าห้ามเข้าไปเราก็ไม่ยอมเขียน เพราะอะไร? เพราะสังคมมันเสื่อม สังคมมันเสื่อม มันต้องบอกต้องชี้ต้องไซ้กัน แต่สังคมมันเจริญนะ สังคมมันดี มันดีตั้งแต่ความสำนึก ความสำนึกของคน มันว่าเขตไหนห้ามเข้า เขตไหนห้ามเข้า เขตไหนเข้าได้ เขตไหนห้ามเข้า มันจะเคารพกติกา ถ้ามันเคารพกติกา มันเคารพธรรมวินัย ถ้ามันเหยียบย่ำกติกา มันไม่เคารพกติกา มันไม่เคารพธรรมวินัย ถ้ามันจะเคารพธรรมวินัยมันต้องเคารพกติกานั้น

กติกาก็เขาวางไว้แล้วตั้งคมเขายอมรับกันทั้งนั้น แล้วเรามาจากไหน? มาเหยียบย่างกติกาของเขาได้อย่างไร? ถ้ามาเหยียบย่างกติกาของเขามันก็เหยียบย่างธรรมวินัย ถ้าเหยียบย่างธรรมวินัยแล้วอ้างตนได้อย่างไรว่ามาจากสำนักที่มีชื่อเสียง เอาชื่อครูบาอาจารย์ไปขายได้อย่างไร? ในเมื่อจะเอาชื่อครูบาอาจารย์ไปขาย มันก็ต้องมีคุณสมบัติว่าเราต้องทำตามได้อย่างนั้นสิ ถ้าเราทำตามได้อย่างนั้น เห็นไหม สิ่งที่เราทำตามได้อย่างนั้น มันออกมาจากความสำนึก มันไม่ต้องมีเป็นตัวอักษรเลย

เราบวชใหม่ๆ นะไปอยู่อีสาน เวลาประพฤติปฏิบัติบอกว่า เราจะประพฤติปฏิบัติ แล้วมันไม่มีพระสวดปาฏิโมกข์ เราบอกว่า “เราอยากปฏิบัติ”

ท่านบอกว่า “ปฏิบัตินี้เป็นนามธรรม”

แม้แต่ปาฏิโมกข์เป็นตัวอักษรมันยังท่องไม่ได้เลย หนังสือที่วางอยู่ตรงหน้ามันยังท่องไม่ได้เลย แล้วมันจะไปปฏิบัติเอาอะไรกัน เราท่องปาฏิโมกข์เดียวเดียวจบเลย ของนี้มันมีอยู่เห็นไหม ของนี้ธรรมวินัยมันเห็นๆ กันอยู่ แล้วมันเหยียบย่างกันได้อย่างไร? ถ้ามันเหยียบย่างอย่างนี้แล้วมันเคารพธรรมวินัยมาจากไหน? แล้วหัวใจมันมีคุณธรรมไหม? ถ้าหัวใจมีคุณธรรมนะ มันมีความสำนึกออกมาจากใจ ถ้ามันสำนึกออกมาจากใจสิ่งที่เป็นกติกาของที่นั่น มันต้องเคารพกติกาที่นั่นเห็นไหม

ถ้าเราเคารพกติกามันก็เท่ากับเคารพตัวเอง ถ้าเคารพตัวเองแล้วเราเป็นภิกษุเป็นสงฆ์ ศีล ๒๒๗ ศีล ๒๑,๐๐๐ ข้อ ถ้าเราเคารพกติกาอันนั้นไปอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ถ้าเราไม่เคารพธรรมวินัยนะ เราเหยียบย่างธรรมวินัยไป ถ้าเหยียบย่างธรรมวินัยไป เราเคารพตัวเราเองไหม? นี่ไงหลงตา ท่านบอกว่า “เหยียบหัวองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป สลดสังเวชมาก น่าสงสาร”

แต่เวลาเราทำด้วยความห่อเหิม ทำด้วยพิธีมานะ เราว่าเรามีศักยภาพ เราจะเหยียบใครไปได้หมดเลย ถ้าเหยียบเขาไปมันก็เท่ากับเหยียบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป ไม่รู้เลยว่าเรานี้ได้เหยียบศาสดาของเราเอง ไม่ได้เหยียบใครเลยนะ ถ้ามันมีความเคารพอย่างนี้ เห็นไหม สิ่งที่เป็นกติกามันต้องเป็นกติกา แล้วเขาเคารพกัน เขาเชื่อถือกัน ถ้าเขาเคารพเชื่อถือกันมันออกมาจากหัวใจนะ

ที่นี่วัดนะ วัด เราบอกว่าที่นี่เป็นวัดป่า วัดป่าเป็นวัดที่ประพฤติปฏิบัติ ประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมาในหัวใจ วัดป่า เห็นไหม วัดป่ามันอยู่ที่ไหน? มันอยู่ที่พระห่มผ้าสีดำๆ เหม่อ? พระห่มผ้าสีกรักๆ.. ไม่ใช่

วัตร รุคกงวัตร ถือรุคกงวัตร ฉันทมื่อเดียวเป็นวัตร อยู่อาสนะเดียวเป็นวัตร นั่งอาสนะเดียวเป็นวัตร ฉันทในภาชนะเป็นวัตร ถือผ้า ๓ ผืนเป็นวัตร อยู่ในอัพโกกาลิกังคะที่เราทำร้านกัน อยู่ที่โปรงใส เห็นไหม อยู่ในเรือนว่าง อัพโกกาลิกังคะ พระปามันอยู่ที่นี้ พระปามันอยู่ที่ข้อวัตร ปฏิบัตินะ พระป่าไม่ใช่อยู่ที่หื้อนะ เจียนไว้ที่หน้าผากว่าพระป่าแล้วทำตัวเลวทราม มันจะปามาจากไหน?

วัดบ้านเขายังไม่ทำกันอย่างนี้เลย วัดบ้านเขาอยู่กันเขาอยู่สุขสบายของเขา เขาวานี้เขาเป็นพระสงฆ์ วัดไหนมีพระอยู่ในวัดเขาก็พอใจของเขาแล้ว เรานี้เราเป็นผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสารใช่ไหม? ถ้าเห็นภัยในวัฏสงสารเราจะออกจากวัฏณะ ออกจากวัฏณะมันต้องเคารพกติกามั่นก่อน ถ้าเคารพกติกา นี้ใจ รุคกงวัตร สีลในศีล แม้แต่ศีลนะ สีล ๒๒๗ เขายังไม่ล่วงละเมิดกัน เราศีล ๑๐ สีล ๘ ก็แล้วแต่ เราไม่ล่วงละเมิดสิ่งนั้นของเรา ถ้าเรามีศีลของเราเราจะไม่ล่วงละเมิดสิ่งนั้น แล้วยังเข้าไปในกติกาเห็นไหม

เวลาสร้างวัดสร้างวากัน เห็นไหม ถวายวัดไว้แต่ภิกษุจากจตุรทิศ ถ้าที่มาแล้วขออยู่เป็นสุขเถิด ที่ยังไม่มาขอให้มาเถิด มาแล้วอยู่ให้ด้วยความเป็นสุข แล้วเราเข้าไปทำความในนั้นเป็นสุขไหม? ถ้าเป็นสุขหัวใจเราเป็นสุขก่อน หัวใจเราเป็นสุขนะมันจะมีความสำนึกนะ มันมีความสำนึก มีความละอาย มันจะไม่ทำสิ่งต่างๆ ที่มันขัดแย้งกับสิ่งที่เขาตั้งกติกากันไว้ สิ่งนี้ตั้งกติกาไว้เพื่ออะไร? เพื่อสังคมหมู่มาใช่ไหม? สังคมหมู่มา ธรรมวินัยคัดแปลงตนให้เข้ามาในสังฆะนั้น ถ้าสังฆะ สังฆะคือสงฆ์ สงฆ์คือความเป็นไปในสงฆ์นั้น วัดวาอาวาสไม่ใช่บ้าน ถ้าเอาความทิฐิมานะจากบ้าน ความเป็นใหญ่ในบ้านมา วัดที่ไหนฉันก็ใหญ่ ตี๋หื้อมาแล้วเหยียบไปหมดเลย มันเป็นไปไม่ได้หรอก

ธรรมวินัยอันเดียวกัน! บวชมาจากอุปัชฌาย์อันเดียวกัน บวชมาจากธรรมวินัย จากจตุตถกรรมเหมือนกัน ถ้าจตุตถกรรมเหมือนกันมันบวชมานะสิทธิเท่ากัน เพียงแต่ใครจะเคารพหรือไม่เคารพ ถ้าเคารพมันเคารพออกมาจากใจ เห็นไหม กุศล-อกุศล ถ้าจิตมันเป็นอกุศลนะ มันจะห่มผ้าสีไหนมันก็อกุศล ถ้าจิตมันเป็นกุศลนะ มันเคารพธรรมวินัย พุคได้ธรรมวินัย เคารพ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเหมือนกันหมด มันไม่มีที่ต่ำที่สูงหรือ ถ้ามันมีที่ต่ำที่สูงก็จิตใจเราต่ำเอง ถ้าจิตใจต่ำสูงคนเหมือนคน คนเหมือนคน สำนักเหมือนสำนัก วัดเหมือนวัด พระเหมือนพระ เหมือนกันหมดเลยด้วยกายภาพ กายภาพเกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกัน

เกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน จิตใจเกิดมาเท่ากันไหม? มนุสสเดรัจฉาโน มนุสสเปโต มนุสสเทโว มนุษย์ใจเปรต ใจสัตว์ ใจเทวดา ใจมันต่างๆ กันเห็นไหม ถ้าใจมันสูงส่งนะ การเคลื่อนไหว การแสดงออกจะไม่ใช่เป็นอย่างนี้ มันจะมีความสูงส่งจากใจของมัน ใจของมันสูงส่งมันแสดงออก มันจะมีความสูงส่ง ถ้าใจมันต่ำทราม มันจะหะมาจากฟ้าไหนใจมันก็ต่ำทราม คุณสิ ทำไมเวลาเทวดาอินทร์พรหมเขารบกัน รบกัน เขาแย่งนางฟ้ากัน ทำไมมันถึงรบกัน เทวดารบกันทำไม? สูงส่งขนาดไหนแต่หัวใจมันเป็นกิเลส มันก็เป็นกิเลสอยู่วันยังค่ำนั่นแหละ แต่ถ้าหัวใจเป็นธรรมนะ หัวใจเป็นธรรมสิ่งนี้เป็นธรรมมันต้องเป็นธรรมจากหัวใจของเราก่อน ถ้าหัวใจของเราเป็นธรรม หัวใจจากเราเห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึงแห่งตน”

ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนนะ ตนต้องย้อนกลับมาที่นี้ ต้องย้อนกลับมาที่ตนก่อน ถ้าย้อนกลับมาที่ตนเห็นไหม ถ้าตนแก้ไขตนได้ ตนรักษาตนเองได้ ถ้ารักษาตนเองได้มันจะเป็นที่พึ่งอาศัยของสังคม สังคมนะ ใจนี้มันไม่มี มันไม่มีนะ เขียบย่ำกันไปตลอด เขียบย่ำนะ เขียบย่ำธรรมวินัย เขียบย่ำข้อวัตรปฏิบัติ เขียบย่ำเขาไปหมดเลย สิ่งนี้มันสมควรไหม มันเรื่องของกิเลสซัดๆ เลย ถ้าเรื่องของธรรม เรื่องของธรรมนะ มันสำนักสูงสำนักต่ำไม่เหมือนกัน สำนักเป็นวัตถุ มันไม่ใช่นามธรรมหรือ สิ่งที่เป็นนามธรรมนะ สิ่งที่เป็นนามธรรมมันเป็นจริงจากหัวใจ

คุณครูบาอาจารย์ท่านกราบพระพุทธรูปนะ เวลาเราไปกราบพระพุทธรูป ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์ “กราบทำไมทองเหลือง ทองเหลืองกราบทำไม” สิ่งที่เป็นแร่ธาตุวัตถุจะหล่อขึ้นมา มันก็มีทั่วไปเคลื่อนไปหมด ในโลกนี้ก็มี เขียบย่ำอยู่นี้ก็มี แล้วเราหล่อออกมา เรากราบทำไม? เรากราบด้วยความสำนึกใจ

เมตตาคุณปัญญาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งนี้มันประเสริฐมหาศาล แล้วเราประพฤติปฏิบัติเข้าไป เห็นไหม

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

เห็นตถาคตนะมันชำระกิเลสไป มันชำระไอ้ตัวตน ชำระทิฐิมานะ ชำระสิ่งที่ว่ามันเหยียบ
ย่ำเขาณะ มันเหยียบย่ำตัวมันเองก่อน มันสลัดใจที่ว่ามันเหยียบย่ำตัวเองก่อน แต่ไม่รู้ว่าย่ำเหยียบย่ำ
ตัวเอง ทิฐิมานะจรดฟ้า มือก็มีเหมือนกัน ทุกอย่างมีเหมือนกัน ร่างกายก็เหมือนกัน แต่ทำไมมัน
จะสูงกว่าคนอื่นไปได้อย่างไร? มันต้องทำได้เหมือนกันสิ เพียงแต่ว่าเรื่องกายภาพเท่านั้นเอง ทิฐิ
มันเหนือฟ้าไป ถ้าเหนือฟ้ามันจะปฏิบัติธรรมไปได้อย่างไร? มันทิฐิมานะ มันแข็งอยู่อย่างนี้
จิตใจควรแก่ธรรมไหม? จิตใจควรแก่ธรรมนะ ถ้าจิตใจมันสงบ จิตเป็นสมาธิ นี่จิตควรแก่ธรรม

ดูเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการ เห็นใหม่ ลูกศิษย์ของเราเราจะนวด
อย่างกับดินเลย เราจะนวด เราจะข่มขี้ เราจะพยายามทำเหมือนปั้นหม้อปั้นไห ถ้าปั้นหม้อปั้นไห
เขาต้องนวดดินให้ดินมันสมควรแก่การปั้นหม้อปั้นไห ครูบาอาจารย์เขาจะนวด เขาจะเคล้น ไม่
มีการเบามือ เพื่ออะไร? เพื่อจะปั้นขึ้นมาให้เป็นสิ่งที่มันเป็นในหัวใจ แล้วเราเอาทิฐิมานะมานี้มัน
ควรแก่การงานไหม? มันเป็นธรรมไหม? มันไม่เป็นธรรมวินัยเลย แข็งที่ออกมาอย่างนั้นนะ ขวาง
เขาไปหมดเลย ขวางทุกอย่าง แล้วขวางทุกอย่าง ทุกอย่างมันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร? มันต้อง
เป็นไป เห็นไหมกระแสน้ำที่ไหลไป มันจะไม่มีสิ่งใดขวางมันได้ เพราะน้ำมันจะพาสสิ่งนั้นไป
ซัดสิ่งนั้นไป อันนี้เราไปขวางทิฐิมานะของเราโดยไม่รู้ตัวเลย เห็นไหม

“อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน”

ในเมื่อตนมันแข็งกระด้างอย่างนั้น ตนมันขวางไปอย่างนั้น มันจะเป็นธรรมได้อย่างไร?
มันไม่เป็นธรรมหรอก ถ้ามันเป็นธรรมนะ มันจะเคารพธรรมวินัย เห็นไหม เคารพเพราะอะไร?
เพราะสิ่งที่มันกว่าจะชำระเข้ามาจากทิฐิมานะ มรรคญาณมันเกิดอย่างไร? องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาท้อใจเลยนะว่าจะสอนได้อย่างไร? เพราะโลกกับธรรมมัน
ไม่เหมือนกัน โลกคือทิฐิมานะ โลกคือโลกธรรม ๘ เยินยอสรรเสริญ แต่ธรรมละ? ธรรม เห็น
ไหม มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ เห็นความเจริญแล้วเห็นความเสื่อมของโลก

โลกมันจะเสื่อมมันจะเจริญอยู่สภาวะแบบนี้ วัตถุมันจะมีเจริญขึ้นมาแล้วก็เสื่อมไปโดย
ธรรมดาของมัน เป็นครั้งเป็นคราวของมัน แล้วหัวใจที่เราอยู่กับเขา เราจะไปยึดติดเขาได้
อย่างไร? ถ้าเรายึดติดเขาเราก็โง่กว่าวัตถุสิ จิตใจมันมีความรู้สึก ถ้ามันโง่กว่าวัตถุได้อย่างไร?
วัตถุที่มันแปรสภาพอยู่ทุกวัน แล้วเราอาศัยความดำรงชีวิตเท่านั้น แล้วเราไปยึดมันว่าจะให้มัน
อยู่กับเราตลอดไป มันเป็นไปได้ได้อย่างไร? มันเป็นไปได้ไม่ได้เลย เห็นไหม

สิ่งนี้มันเป็นไปได้ไหม? แล้วเราไปตื่นตื่นกับสิ่งนั้นได้อย่างไร? มันตื่นตื่นกับสิ่งอย่างนั้น เพราะอะไร? เพราะใจมันมีทิฐิมานะ ใจมันกระด้างก่อน ใจมันเป็นวัตถุก่อน ใจมันไม่เป็นธรรม พอใจเป็นวัตถุก็เห็นศักยภาพ เห็นสิ่งต่างๆ ในโลกธรรม โลกธรรม ๘ มีลากเลื่อมลาก สิ่งนี้เป็น ศักยภาพ สิ่งนี้เป็นเครื่องประดับ แล้วประดับด้วยกิเลส อวดทั่วไปหมดว่าสิ่งนี้มีศักยภาพ มี ศักยภาพ มันเป็นไปได้ไหมหรือ

ศักยภาพอยู่ที่วุฒิภาวะ ศักยภาพอยู่ที่คุณธรรม คุณธรรมมันแสดงออกมานะ ธรรมเข้าได้ กับทุกอณูของอากาศ ธรรมเข้าได้กับวัตถุทุกชิ้น ธรรมจะไม่ขวางใครเลย ธรรมจะเป็นธรรม ธรรมเหนือโลก ไม่มีการขวางโลก จะเป็นเนื้อเดียวกับธรรม เนื้อเดียวกับวัตถุ เนื้อเดียวกับสิ่ง ต่างๆ สิ่งที่เป็นวัตถุ เห็นไหม ถ้าจิตใจเป็นธรรมมองเห็นสภาวะนี้เป็นธรรมหมดเลย เห็นแล้วมัน สดลสังเวช ใจไม่สว่างก็เป็นธรรม ทุกอย่างเป็นธรรม ถ้าใจเป็นธรรมนะ ถ้าใจเป็นกิเลสเขาเผา ถ่านกัน เขาโค่นป่าทั้งป่าเลย เขาเห็นใจไม่สว่างไหม? เขาโค่นป่าทั้งป่าเลย เขาสดลสังเวชไหม? เขาไม่สดลสังเวชเลย

แต่ถ้าคนใจเป็นธรรมนะ คูลีใจไม่ไบเดียวที่มันสว่างจากขี้ สภาวะธรรมเปลี่ยนแปลงเกิด แล้ว แล้วหัวใจมันเปลี่ยนแปลง ถ้าหัวใจเป็นธรรมมันจะเข้าได้กับทุกๆ อณู ทุกสิ่งต่างๆ จะไม่ ขวางสิ่งใดๆ เลย เพราะใจเราเป็นธรรม แต่การแสดงออกมันนะกิเลสล้วนๆ กิเลสทั้งนั้น แล้วทิฐิ มานะมันข่มขี้กันไม่ได้ เพราะอะไร? เพราะมันเป็นกติกามันเป็นสิ่งที่สังคมจะอยู่ด้วยกัน สังคม อยู่ด้วยกันเข้ามาแล้วสิ่งต่างๆ ต้องไปในทางเดียวกัน เพราะอะไร? เพราะสิ่งนี้เป็นการหล่อ หลอม แม่แบบแม่พิมพ์บิดเบี้ยว แม่แบบแม่พิมพ์ที่มันชำรุด มันจะสร้างสิ่งที่เป็นวัตถุออกมาให้ สมบูรณ์ไม่ได้ ฉะนั้น กฎกติกาคือแม่แบบแม่พิมพ์ที่จะเอามาสร้างมนุษย์ สร้างธรรมของหัวใจ ออกมาให้มันเป็นคนมนุษย์ที่สมบูรณ์ ให้เป็นอริยภูมิในหัวใจ ฉะนั้น สิ่งนี้ถึงว่าเหยียบย่ำธรรมวินัย ไม่ได้

ธรรมวินัยขีดไว้สุดฟ้า แล้วคนเข้ามาจะบิดเบือนกับสิ่งนี้ไม่ได้ ถ้าบิดเบือนสิ่งนี้ มันขวาง ธรรมมาแล้วมันจะเป็นธรรมได้อย่างไร? มันไม่เป็นธรรม ไม่เป็นธรรม แล้วไม่เป็นธรรมทำแล้ว นะถ้าเป็นกิเลส ทำเสร็จแล้วนะยังว่าฉันมีศักยภาพ ฉันทำได้ ที่นี้เป็นที่ๆ มีชื่อเสียง ใครๆ ก็เกรง กลัว ทำไมฉันไปแล้วไม่มีใครติเตียนฉันเลย ทำไมฉันทำขวางไปได้หมดเลย ทำไมฉันมีศักยภาพ ทิฐิมานะเห็นไหม มันเป็นธรรมไหม? แต่มันเป็นโลก โลกกว่าฉันทำได้ ฉันมีชื่อเสียงไง

ชื่อเสียงมันเรื่องของโลกธรรม ๘ เห็นไหม มันมีลากเชื่อมลาก มียศเสื่อมยศ แต่ความเป็นจริงทำจริงมันได้จริง ทำชั่วมันได้ชั่ว ทำดีมันได้ดี ถ้าทำดีมันได้ดีแล้วคุณธรรมมันจะเกิดขึ้นมาจากหัวใจ หัวใจเป็นธรรมนะ สิ่งนี้ถึงมาแล้วมาแต่ตัว อย่างงูหมูงูหมามา งูหมูก็คือมานอนเหมือนหมู งูหมามา คือมาเห่าหอนเอาชื่อเสียงเอาเกียรติยศพวกนี้ ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ที่ไหนมันก็มี หมูหมามา ใก้มันมีอยู่แล้วมีประจำโลก มันก็เห่ามันก็หอนเป็นธรรมชาติของมัน แล้วทำไมจะต้องเอาศกยภาพนั้นมาอวดอ้างกัน นี่มันเป็นสิ่งที่ไร้สาระมาก มาเพื่อจะชำระกิเลสนะ มาเพื่อจะถอดถอน ถ้ามารถอดถอนต้องถอดถอนให้ได้จริงๆ มาทำเพื่อถอดถอน เพราะอะไร? ลงทุนลงแรงนะ กว่าจะสร้างเสนาสนะขึ้นมาเพื่ออะไร? เพื่อประพฤติกปฏิบัติกัน แล้วจะมาเหยียบย่ำสิ่งที่เป็นประโยชน์ไม่ได้

สิ่งนี้สร้างเพื่อเป็นสาธารณะ สิ่งนี้สร้างมามันเป็นสังฆะ เพื่อสงฆ์ เพื่อสังคม สังคมยังใช้สอยแต่ใช้สอยให้มันเป็นธรรม กติกาวางไว้แล้วแต่ไม่เขียน ถ้าเขียนมันบอกถึงสังคมเสื่อม แต่สังคมที่ไม่เสื่อมมันต้องมีกติกา พ่อแม่ นะ ลูกเอาพ่อแม่มายกเว้น สิ่งที่ยกเว้นเพราะมันคุยกันแล้วตั้งแต่เริ่มต้นใช้ไหม?